

[Rimstad.]

en rekord i oppustning, og mit parti vil derfor efter evne gøre sit til, at den uheldige udvikling, som lovforslaget er det sidste kedelige udslag af, kan blive standset.

Niels Westerby: En af posterne på finansloven er den støtte, vi giver til udviklingslandene. Efter min mening er den udvikling, der er i gang på dette område, aldeles utilfredsstillende. Man kan diskutere, om der overhovedet er sket nogen egentlig stigning, og det tager sig ikke særlig smigrende ud, når man sammenstiller dette med, at Danmark for adskillige år siden har været med til at vedtage en resolution gående ud på, at 1 pct. af Danmarks nationalprodukt bør anvendes til at støtte u-landene og udviklingen dér. Det er jo lidt beskæmmende, at i et land som Danmark, hvor velstanden på 7-8 år er steget med godt og vel en tredjedel, altså med ca. 33 pct., har vi ikke inden for en årrække formået at sætte vor støtte til u-landene til 1 pct. af vort nationalprodukt, altså af vor velstand. Man kan jo næsten stille det spørgsmål: er det helt ærligt at være med til at vedtage en udtalelse i FN om, at man vil give 1 pct. af nationalproduktet som støtte til u-landene, og samtidig have så svært ved at indrette vor hjemlige danske politik på at nå et så beskedent mål, når vi tager i betragtning, at Danmarks velstand er så høj, som den er, sammenlignet med forholdene i den største del af verden?

Dernæst vil jeg gerne stille det spørgsmål til den højtærede forsvarsminister, om han mener, at den effektivitet, som vort forsvar hidtil har haft, er opretholdt med de bevillinger, der er indeholdt i finanslovsforslaget. Vi har ganske vist i en årrække kunnet glæde os over en afspænding i verden og over, at vi derved har større udsigt til fred og til at kunne bevare den. På den anden side er der et spørgsmål om Danmarks sikkerhed, og her må vi naturligvis være rustede over for alle muligheder, endog over for de værste. Jeg vil gerne stille den højtærede forsvarsminister det spørgsmål direkte og konkret, om den højtærede forsvarsminister mener, at de bevillinger, der er afsat til forsvaret på finanslovsforslaget, er tilstrækkelige til at opretholde forsvarets effektivitet, og jeg vil gerne stille den højt-

ærede forsvarsminister et supplerende spørgsmål. Vi lever jo i en arbejdskraftknapp tid, og det er et meget stærkt indgreb i den personlige frihed for det enkelte menneske at udskrive det til værnepligt. Det må derfor altid hilses med tilfredshed, om man kan nedsætte tjenestetiden; det betyder noget både for den enkelte og for samfundsøkonomien, når der er mangel på arbejdskraft. Jeg er på den anden side klar over, at det ikke vil kunne lade sig gøre at nedsætte tjenestetiden uden at svække forsvarets effektivitet og den sikkerhed, det giver, medmindre man hjælper til på andre områder, gør uddannelsen mere effektiv og bidrager til anskaffelse af bedre materiel. Jeg vil derfor gerne stille den højtærede forsvarsminister det supplerende spørgsmål: i hvilket omfang mener den højtærede forsvarsminister, at det er nødvendigt med øgede bevillinger til forsvaret, for at tjenestetiden kan nedsættes?

Jeg takker den høje regering for, at den, samtidig med at finanslovsforslaget er blevet fremsat, har fremlagt en oversigt over de investeringer, som man håber på at kunne gennemføre i tidsrummet indtil 1970. Denne oversigt er jo et forsøg på at danne sig et indtryk af de investeringer, som især fra offentlig side bør foretages i dette tidsrum. Nu er der jo her i det høje ting gået mode i, ligegyldig hvad vi taler om, at sige, at dette og hint skal have en meget høj prioritet, og det er jo en aldeles ufarlig udtalelse at komme med, for så længe man siger en meget høj prioritet, har man givet denne sag velvilje, men så længe man ikke har givet den første prioritet, har man ikke skudt alle de andre sager ud af billedet.

Der bliver talt meget om, at vi her i det høje ting må have en prioriteringsdebat med hensyn til de offentlige opgaver, og det er jeg ganske enig i. Naturligvis kan det ikke være således, at en prioritering betyder, at hvis f. eks. uddannelsen skal have første prioritet, så skal alle uddannelsesmæssige bevillinger gå forud for f. eks. alle sociale bevillinger, eller hvis forskningen skal have anden prioritet og trafikken tredje prioritet, så skal alle forskningsbevillinger gå forud for alle trafikbevillinger. Forsøger man at prioritere de forskellige offentlige opgaver, må det naturligvis be-